

Luôn ở bên cạnh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

...cô ấy nói muốn giải thích tại sao chia tay tôi.

Nhưng để làm gì cơ chứ? Giờ nó đã không còn quan trọng nữa, có nghe thì cũng chỉ làm tôi thêm đau mà thôi...

Những ngày cuối thu, gió thổi se lạnh. Tôi đưa tay đón lấy giọt nắng cuối cùng trước khi nó tắt hẳn. Một hành động mà chính tôi cũng không hiểu nổi. Không rõ nữa, chắc tại tôi nhớ đến Phương. Đã lâu rồi hai đứa tôi không gặp nhau. Ba tháng mười bốn ngày. Kể từ khi tôi và Phương chính thức chia tay.

Tôi nhớ hôm ấy, một ngày trời xám xịt. Phương hẹn tôi tại Cà Fe sách – cái quán nằm sâu trong một con ngõ dài vài vài trăm mét, nhưng cũng không khó để tìm ra nó. Quán lúc nào cũng đông khách, bởi người ta đến với nó không chỉ để nhâm nhi cà phê hay thưởng thức những món sinh tố lạ miệng mà còn muốn đắm mình vào một không gian yên tĩnh và lãng mạn đến lạ thường với những cuốn sách. Sách nhiều, mà thể loại nào cũng có.

Vừa thấy tôi, Phương vẫy tay. Tôi tiến đến gần cô ấy, nở một nụ cười thay cho lời chào. Tôi ngồi xuống, gọi đồ uống. Trong lúc chờ chị phục vụ mang đồ uống ra, tôi mãi ngắm Phương vì cô ấy có sức hấp dẫn kì lạ. Trên tay, Phương cầm một cuốn sách. Cô ấy lật nhẹ từng trang và có vẻ đọc rất chăm chú đến nỗi chẳng thèm để ý xem tôi đang làm gì. Tôi cứ nhìn Phương, nhìn vẻ đẹp dịu dàng hiện rõ trên khuôn mặt, nhưng hôm nay có vẻ hơi buồn. Tôi không nỡ phá vỡ không gian của Phương, nên cứ ngồi im lặng. Chị phục vụ mang li nước racho tôi và chị là người vô tình phá vỡ không gian ấy. Phương gấp cuốn sách lại, cô ấy đưa mắt nhìn tôi.

- Quang này.

- Sao thế – Tôi cười – Có chuyện gì Phương cứ nói đi.

- Quang không được buồn, khi Phương nói ra điều này nhé. Thực sự Phương

đã suy nghĩ rất nhiều nên mới đưa ra quyết định.

- Không sao đâu – Tôi nói.

- Hai đứa mình dừng lại nhé. Có lẽ cả hai sẽ tốt hơn khi chúng ta làm bạn.

Như sét đánh ngang tai, mặt tôi méo sệch, nụ cười trên môi tắt hẳn. Khi tôi còn chưa kịp định hình mình sẽ phải nói gì tiếp, thì tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Phương vang lên. Cô ấy đứng dậy, xin lỗi tôi về trước vì có việc. Và Phương cứ thế bỏ đi mặc cho tôi ngồi đấy chết lặng.

Ngoài trời, những đám mây xám xịt bắt đầu trút nước. Tôi đứng dậy, ra về mà tâm trạng không thể vui vẻ. Cũng phải thôi, vui làm được khi tôi vừa bị “đá”. Một cú đá không làm tôi ngã ngửa, nhưng làm trái tim tôi rỉ máu.

Tôi bước trong mưa như một thằng ngốc, trước ánh mắt tò mò và lời xì xào của những người nhìn thấy...

Tôi về nhà sau hơn một tiếng dầm mưa. Cứ tưởng mưa sẽ cuốn trôi hết buồn phiền trong lòng tôi. Nhưng không mưa chỉ làm tôi buồn hơn mà thôi. Tôi và Phương quen nhau được hơn hai năm, vậy mà nói dừng lại là dừng lại luôn. Phương không cho tôi một do. Không hỏi xem tôi có đồng ý hay không? Cũng chẳng quan tâm xem tôi đang nghĩ gì. Tôi nhận tin Phương không trả lời. Đến khi nhắc máy gọi, tôi mới biết cô ấy đã tắt máy.

Cứ đều đặn như thế, trong vòng một tháng, hôm nào tôi cũng gửi cho cô ấy một tin nhắn, gọi cho cô ấy một cuộc điện thoại, nhưng cái mà tôi nhận được chỉ là một câu nói vô tình được cài đặt sẵn “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Tôi đang vì Phương mà tự biến mình thành một kẻ khờ khạo. Tôi nhủ lòng, phải tập cách quên Phương. Tiếc rằng, tôi lại không làm được điều đó. Tôi nghĩ về Phương nhiều hơn một thói quen thường ngày, và dường như không thể xóa đi. Cũng phải thôi, đâu dễ quên như thế, khi hai năm chúng tôi quen nhau là hai năm đầy ắp những kỉ niệm.

Gần nhất, là trước hôm chúng tôi chia tay năm ngày. Hôm ấy, trời lấp lánh sao, tôi cả Phương đi thả đèn trời. Cái đèn là bao công sức tôi tự mày mò làm ra. Nói ra thì dài lắm, nhưng với tôi đó là món quà ý nghĩa nhất mà tôi từng tặng Phương. Tôi đốt lửa, cái đèn sáng rực rỡ. Phương cầm một bên, tôi cầm

một bên. Trước lúc hai đứa cùng buông tay, tôi thấy Phương nhắm mắt ước một điều gì đó. Rồi cái đèn bay lên, cứ cao dần, cao dần cho đến khi thành một chấm bé trên bầu trời đêm rộng lớn thênh thang. Cả hai chúng tôi đều không biết cái đèn rồi sẽ bay về đâu và sẽ rơi xuống lúc nào khi ngọn lửa tắt. Nhưng tôi, Phương, cả hai đều muốn đi thật xa. Tuy nhiên, cái điều hoang đường ấy, không bao giờ trở thành sự thật. Vì chúng tôi đã chia tay sau đó năm ngày.

Một buổi sáng thức dậy, tôi chợt phát hiện ra (chả mấy liên quan) là dạo này tôi không còn nghĩ về Phương nhiều như trước. Hình như tôi đang quên cô ấy, và đó là một điều may mắn với tôi, vì như thế tim tôi sẽ bớt đau hơn. Tôi vươn vai bước ra khỏi giường, chuẩn bị mọi thứ trước khi đi học.

Tôi lên xe buýt lúc đồng hồ chỉ 6h tròn. Xe buýt hôm nay vắng người lạ thường. Nếu như mọi hôm, tầm này đã hết chỗ ngồi. Đối tượng chủ yếu là đám học sinh như tôi, chọn xe buýt làm phương tiện đi học. Tôi nhìn và chọn cho mình một chỗ cạnh cửa sổ. Tôi ngả lưng, “thong thả ngắm cảnh hai mươi phút”, trước khi xe buýt dừng ở bến gần trường tôi.

Tôi không nhớ từ năm học lớp mấy, nhưng cũng khá lâu rồi, kể từ khi tôi chọn xe buýt làm bạn, thì tôi luôn có mặt tại bến xe cạnh nhà lúc 6 giờ, bắt chuyến xe quen thuộc, dù hôm ấy trời nắng, mưa, hay lạnh run người. Cỗ lễ vì thế mà tôi và bác lái xe đã quá quen nhau. Thỉnh thoảng, tôi vẫn hỏi bác một vài địa điểm trong thành phố mà tôi chưa rõ, dĩ nhiên tôi được bác chỉ bảo tận tình. Tôi rất quý bác, nên mỗi lần lên xe dù đông hay vắng khách tôi cũng không quên chào bác một tiếng. Bác cũng quay ra, nhìn tôi nở một nụ cười tươi “Chào cậu thanh niên!”.

Đang mơ màng, bỗng tôi giật mình bởi tiếng gọi của một cô bạn cùng lứa tuổi. Cô ấy xin ngồi cùng. Tôi lưỡng lự, nhưng cũng không thể từ chối. Tôi ngồi dịch vào, vậy mà không hiểu sao lại băng quơ nói “Xe còn nhiều chỗ mà bạn!”

Cô ấy nhìn tôi mỉm cười. Chắc tại cái vô duyên của tôi đấy mà (đã đồng ý cho ngồi cùng, lại còn “vặn vẹo”). Rồi cô ấy bắt chuyện với tôi, một cách rất tự nhiên thôi nhưng khiến tôi thật dễ chịu.

- Đi học bằng xe buýt cậu sợ muộn học à.

- Không – Tôi trả lời cụt ngủn.

- Nhỡ đâu muộn thì sao?

- Đây là nhỡ. Muộn thật thì tại ông trời chứ sao.

- Sao lại tại ông trời. Cái này do cậu lựa chọn mà. Kể ra cô bạn nói cũng đúng.

Tôi im lặng, nhìn ra cửa sổ. Vẫn như mọi hôm, đường đông người. Có tuyến phố xe buýt chạy qua còn tắc đường. Tuy nhiên, nó không làm mất nhiều thời gian lắm chắc nhờ mấy cái “khua chân múa tay” của chú công an giao thông mà chẳng mấy chốc đâu lại vào đây.

Xe buýt báo sắp đỗ ở trạm tiếp theo. Tôi đứng dậy, định nhờ cô bạn ngồi cạnh rụt chân cho tôi ra. Vậy nhưng chưa kịp nói gì, cô ấy đã đứng lên cùng tôi. Đã vậy, còn nhường tôi ra trước. Tôi bước, ra gần đến cửa thì nghe thấy tiếng gọi.

- Này cậu gì ơi!

- Sao vậy bạn? – Tôi nhìn ra phía cô bạn.

- À, không có gì. Chỉ là tớ thấy cái của cậu quen quen. – Cô ấy ngáp ngừng rồi nói tiếp – Hình như nó gần giống với áo đồng phục của tớ.

Giờ thì tôi quay hẳn người lại. Là áo trường tôi. Mẫu dành cho học sinh nữ và không có túi trước ngực như áo của tôi. Chưa kịp nói gì thêm, cô ấy đã chạy đến chỗ tôi kết luận: “Hai đứa mình học cùng trường.” (Một khẳng định chắc chắn, sau khi cô ấy nhìn được cái lo-go in trên áo tôi).

An là tên của “cô bạn xe buýt” (tôi gọi như thế vì chúng tôi quen nhau trên xe buýt mà). Hẳn nhiều người sẽ thắc mắc, tại sao An học chung trường với tôi, mà An lại không hay biết gì về mẫu áo dành cho học sinh nam trường (tại cô ấy nói áo tôi và áo cô ấy gần giống nhau). Lí do, là vì cô ấy mới chuyển đến. Và điều khiến tôi ngạc nhiên (không biết do ông trời cố ý sắp đặt hay là tình cờ nữa) khi An chính là thành viên mới của lớp tôi.

Vì quen nhau từ trước, nên tôi và An nhanh chóng thân nhau. Hiểu nhau, giúp chúng tôi luôn thành thật với nhau. Một lần, An hỏi tôi có gà bông

chưa. Tôi nói có. Là Phương. Người đầu tiên cho tôi cảm giác nhớ nhưng, hạnh phúc. Cũng là người đầu tiên đem cho tôi một vết thương khó lành.

Tự dưng tôi thấy sống mũi cay cay, khi kể về Phương cho An nghe. Tôi lại nhớ đến Phương, nhớ đến những kỉ niệm buồn mà tôi ngỡ đã quên từ lâu. Tôi đang cố kìm nén cảm xúc, gắng không cho sự yếu đuối hiện rõ trên gương mặt... Khẽ, rất khẽ, An nắm lấy tay tôi đôi bàn tay tưởng như rất mềm mại, thì lại hơi thô ráp, nhưng cho tôi một cảm giác ấm áp vô cùng.

Lúc thấy tôi bình tĩnh hơn, An bắt đầu kể cho tôi nghe về gia đình cô ấy. Bố An mất trong một tai nạn lao động. Mẹ cô vì không chịu nổi nỗi mất mát to lớn ấy, mà suy sụp. Bao nhiêu vất vả đè nặng lên vai An. An phải làm thay mẹ tất cả những việc mẹ cô ấy từng làm. Giờ thì tôi đã hiểu, tại sao đôi bàn tay ấm áp kia lại thô ráp như vậy.

Cho đến một ngày, mẹ An qua đời khi cô ấy vừa bắt đầu năm học lớp 12. An chuyển về sống với bác, đó là lí do vì sao cô ấy phải chuyển trường. So với An, tôi thấy mình còn may mắn hơn nhiều. Tôi mất Phương, nhưng vẫn có thể gặp lại cô ấy. Còn An, mất bố mẹ và không thể gặp lại họ. Nỗi đau của nhỏ bé của tôi, làm sao bằng những mất mát của An. Tôi thấy buồn cho An nhiều hơn buồn cho bản thân mình.

Tôi và An đến Cà Fe Sách. Với An đây là lần đầu tiên. Tôi cũng vậy, nhưng là lần đầu tiên trở lại đây từ lúc tôi và Phương chia tay. Quán vẫn như ngày trước, không thay đổi nhiều cũng không mất đi cái vẻ yên tĩnh và lãng mạn lạ thường.

Chúng tôi ngồi gần cửa sổ. An chọn một cuốn sách trên giá và gọi một ly cà phê. Tôi không đọc sách và gọi cho mình một ly sinh tố để thưởng thức. Cứ như thế, An và tôi có hai không gian khác nhau. Trong khi An chìm đắm trong những trang sách, tôi lại mơ màng nhìn ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ...

Chúng tôi ra về sau đó ít phút, trong một tâm trạng rất thoải mái.

Hai ngày nữa là sinh nhật An. Tôi quyết định ra nha sách, tìm mua tặng cô ấy một cuốn thật hay. Đi giữa dãy bày sách cho tuổi mới lớn và thiếu nhi, tôi không may làm rơi quyển Conan. Tôi cúi xuống nhặt quyển sách lên. Lúc

ngẩng mặt lên, ánh mắt của tôi vô tình chạm phải một người quen đang đứng đối diện. Phương. Cô ấy chào tôi rồi bắt chuyện

- Dạo này Quang vẫn ổn chứ?

- Ủ. Tốt vẫn ổn – Tôi gượng cười.

- Cho Phương xin lỗi chuyện hôm đấy nhé!

- Có gì đâu mà xin lỗi.

- Thôi Phương ở lại, Quang đi trước đây.

Vừa nói, tôi vừa bước đi. Mặc cho phía sau có tiếng gọi của Phương, cô ấy nói muốn giải thích tại sao chia tay tôi.

Nhưng để làm gì cơ chứ? Giờ nó đã không còn quan trọng nữa, có nghe thì cũng chỉ làm tôi thêm đau mà thôi. Tôi không ngoảnh lại, mà cố bước nhanh hơn vờ như không thấy gì.

Đông về. Cái cây trước cửa nhà tôi đã trút hết lá và để lộ ra những cánh tay khẳng khiu không nơi bầu vịu. Gió lạnh buốt. Mọi người ai cũng “béo tròn” trong lớp áo len, áo khoác dày. Hôm qua, An tặng tôi một chiếc khăn len tự làm. Nó không đẹp như những cái khăn người ta bán ngoài cửa hàng, nhưng tôi lại thấy ý nghĩa và ấm áp vô cùng.

6 giờ. Tôi có mặt ở bến xe buýt và đi cạnh tôi là An. An nói, tôi rất hợp với cái khăn cô ấy tặng. Tôi nhìn cô ấy cười, rồi đưa tay quăn lại cái khăn cho cô ấy. Nó vừa tuột khỏi cổ An, chắc tại cô ấy quăn không chặt. Nhưng nó là một cái khăn giống với cái của tôi.

Sau hôm gặp nhau ở nhà sách, Phương có đến tìm tôi. Tôi tránh mặt hai lần. Tôi nói với An để xin góp ý, và An bảo tôi nên gặp mặt Phương. Vì không thể tránh mặt mãi được. Thế là tôi quyết định gặp Phương, dù không mấy thoải mái.

Phương nói, cô ấy sắp đi du học nên đến chào từ biệt tôi. Rồi cô ấy kể, cũng vì muốn gặp tôi mà cô ấy phải dời lịch bay, khi tôi cứ tránh mặt. Nghe vậy, tôi thấy hơi áy náy. Thế nên suốt buổi nói chuyện, tôi chỉ im lặng nghe

Phương nói. Và lúc nghe cô ấy nói lí do chia tay, tôi thực sự thấy hụt hẫng. Chia tay tôi, bởi có như thế cô ấy chú tâm vào chuyện học hành chuẩn bị cho chuyến du học. Hóa ra, Phương nghĩ tôi là người sẽ làm ảnh hưởng đến tương lai của cô ấy. Tôi đau đớn và tự ái lắm.

Buổi nói chuyện kết thúc bằng cái gượng cười của tôi, cùng câu nói duy nhất: “Lên đường bình an”.

Từ lúc gặp Phương về, tôi lại nghĩ đến cô ấy và những gì cô ấy nói với tôi. Thành ra, tôi cứ tự dằn vò bản thân mình và tự đưa mình đến một nơi không lối thoát.

Tôi đang buồn, nhưng có buồn đến mấy thì tôi cũng cố không để An biết, vì tôi sợ cô ấy lo lắng. Thế nhưng, vô ích khi tôi không tài nào dấu diếm được nỗi buồn của mình trước mặt An. Cô ấy rất tinh ý nhận ra lúc chúng tôi đi chơi cùng. Và An bảo tôi kể cho cô ấy nghe, nếu còn coi cô ấy là bạn. Tôi hơi lưỡng lự, nhưng rồi cũng thành thật nói về lần gặp gỡ giữa tôi và Phương. Nghe xong, An bảo tôi chở cô ấy ra cánh đồng cỏ nơi lũ trẻ hay thả diều khi hè về. Tôi đồng ý, dù không biết là tại sao...

Ra tới cánh đồng, tai tôi nghe gió thổi vù, lạnh cóng cả người. Ai nhìn thấy, chắc tưởng chúng tôi điên. Giữa tiết trời mùa lạnh giá, mà lại nắm tay nhau đi hóng gió. Tôi khẽ bật cười trước ý nghĩ vợ vẫn đấy. An thấy thế cũng tùm tùm cười và hỏi.

- Quang cười gì thế? Quang biết tại sao An dẫn Quang ra đây không?

- Quang không biết. Tại sao?

An không trả lời tôi câu vừa hỏi. Đã vậy, còn quay ra đùa.

- Gió thổi bay tóc Quang kìa.

- Ủ, phải rồi! Thế thì đã sao?

- Thế thì... hãy để gió cuốn đi nốt nỗi buồn của Quang, như gió đã cuốn mây của trời ấy.

Một câu nói có rất nổi bình thường. Nhưng làm tôi sửng người. Bỗng tôi

ngẩng mặt lên trời, thốt ra một tiếng: “Ồ, đúng rồi!” Đúng là gió đã cuốn đi những đám mây xám xịt của trời, để những tia nắng đầu tiên đang hiện ra rõ rệt giữa một ngày mùa đông. Tôi vẫn nắm lấy tay An. Tôi chạy và kéo An theo.

- Lạnh quá, về nhanh thôi! Gió đã cuốn hết nỗi buồn của Quang rồi...

P/s: Thực ra, tôi nói gió đã cuốn đi hết nỗi buồn của tôi rồi là nói dối. Nhưng điều đó không quan trọng, vì tôi có hết buồn hay không, cũng chẳng thể bằng bên cạnh tôi luôn có một người bạn, những lúc thế này.